

Arrest

nr. 98 568 van 8 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. BUYTAERT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partij stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eveneens een beroep inhoudt gericht tegen de minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet

onder de bepaling van de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 van de vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De minister van Binnenlandse Zaken en Ambtenarenzaken, bedoeld de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u in het bezit van de Iraanse nationaliteit. U was vroeger geen gelovige moslim maar was wel op zoek naar een diepere betekenis van het leven. U zocht dit in reiki, yoga en feng shui. Uw vriendin S. H. (...) introduceerde u in de vijfde maand van 1389 (Iraanse kalender, juli-augustus 2010 in Westerse kalender) tot het christendom. Zij was reeds bekeerd tot het christendom. U begon geïnteresseerd te raken en twee maanden nadien begon u samen met haar naar een huiskerk te gaan. Deze huiskerk werd geleid door broeder S. (...). De bijeenkomsten vonden telkens op een andere plek plaats omwille van de veiligheid. Vanaf dat moment ging u elke vrijdag en zondag naar de huiskerk. U werd op 12/11/1389 (1 februari 2011) opgepakt door een antidemonstratie-eenheid in Teheran. U nam niet deel aan de demonstratie in kwestie maar was een toevallige voorbijganger. U had een kopie van een parabel in uw handtas zitten. U werd gedurende twee weken ondervraagd en vastgehouden. U gaf als verklaring voor de parabel dat u deze had ontvangen van een klant en dat u dacht dat het uit de koran kwam. U diende bij uw vrijlating een belofteverklaring te ondertekenen. Op 27/12/1389 (18 maart 2011) werd u gedoopt in een villa in Karaj door broeder S. (...). Op 31/5/1390 (22 augustus 2011) belde uw vriendin S. (...) u op. Ze vertelde u dat broeder S. (...) opgepakt was en dat u geen contact meer mocht opnemen en moest verdwijnen. U ging niet meer naar huis en vertrok meteen naar uw oom. Bij het begin van de zesde maand van 1390 (augustus-september 2011) verliet u Iran. Twee à drie weken na uw vertrek kwamen twee agenten van de wijkpolitie langs bij uw ouders. Er werd naar u gezocht en uw vader werd meegenomen en ondervraagd over uw verblijfplaats. Drie à vier maanden na uw vertrek uit Iran werd een convocatie opgestuurd naar uw ouders waarin werd gevraagd dat u zich zou melden bij de wijkpolitie. Uw ouders kregen ook meerdere keren verdachte telefoontjes. Nadat u via Turkije in Griekenland geraakt was bleef u er een volledig jaar omwille van problemen met uw smokkelaar. U liet zich opnieuw dopen in Griekenland in een christelijke kerk omdat u geen bewijs had van uw eerste doopsel. U reisde ten slotte naar het Verenigd Koninkrijk met een vals Litouws paspoort. U werd op 13 september 2012 tegengehouden door de politie in het treinstation Brussel-Zuid. U diende een asielaanvraag in in België op 18 september 2012. In België gaat u naar een kerk in Brussel en naar een huiskerk in Gent. U bent in het bezit van de shenaznamehs van uw ouders, het verzekeringsbewijs van uw vader en uzelf, een doopcertificaat van het Persian Christian Fellowship in Athens afgegeven op 23 augustus 2012, foto's van uw smokkelaar in Griekenland en foto's van uw doop in Griekenland.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde in Iran bekeerd te zijn tot het christendom en er een huiskerk bezocht te hebben. Nadat de leider van de huiskerk, broeder S. (...), gearresteerd werd, vreesde u ook vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten (CGVS, p. 11-12). Vooreerst dient gewezen te worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen die de geloofwaardigheid ervan op de helling zet. U verklaarde vooreerst dat uw vader na uw vertrek uit Iran meegenomen werd door de Iraanse wijkpolitie. Zij zouden tegen hem gezegd hebben dat u een huiskerk bezocht (CGVS, p. 4). Later verklaarde u dat uw ouders nog steeds niet op de hoogte zijn van het feit dat u christen bent. U verklaarde dat aan uw vader niets werd gezegd omtrent uw bekering door de wijkpolitie (CGVS, p. 23). Toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen zei u dat de wijkpolitie had gezegd dat u op plaatsen was geweest waar u niet moest zijn. Deze verklaring is niet afdoende. Er dient verder vastgesteld te worden dat meerdere elementen in uw verklaringen de geloofwaardigheid van uw bekering in Iran op de helling zetten. Zo verklaarde u dat uw vriendin Sa. (...) u geïntroduceerd had tot het christendom (CGVS, p. 12). Buiten haar had u eigenlijk geen christelijke kennissen of vrienden in Iran want u kende geen namen van andere bezoekers van de huiskerk behalve de naam van de leider, broeder S. (...) (CGVS, p. 13). Het is dan ook hoogst opmerkelijk dat u niet wist wanneer Sa. (...) bekeerd was en hoe zij in contact gekomen was met het christendom (CGVS, p. 12). Over de huiskerk die u bezocht in Iran kon u ook weinig details verschaffen. De bijeenkomsten zouden telkens op een andere plek plaatsgevonden hebben, maar u kon geen enkel adres geven noch zeggen van wie de huizen waren waar die bijeenkomsten plaatsvonden (CGVS, p. 13, 15). U verklaarde dat er geen procedure gevolgd diende te worden vooraleer men lid kon worden van een huiskerk (CGVS, p. 14). Gezien het hoge risico dat in Iran gepaard gaat met een bezoek aan huiskerken, is dit geenszins geloofwaardig. U verklaarde dat Broeder S. (...) besliste wie binnen mocht en wie niet, maar wist niet welke criteria daarvoor werden gebruikt. U verklaarde dat er

geen vaste rituelen gevolgd werden tijdens de diensten van de huiskerk en dat er gewoon liederen gespeeld werden vanop de computer van S. (...) en gebeden gezegd werden. U kon echter geen enkel voorbeeld van een lied of gebed geven dat bij zo'n dienst gebruikt werd (CGVS, p. 14). U wist ook niet hoelang deze huiskerk al bestond toen u er lid van werd (CGVS, p. 14). Ook over uw doopsel in Iran legde u vage verklaringen af. Deze zou bijgewoond geweest zijn door vijf of zes broeders en zuster van wie u niet eens de naam kan geven (CGVS, p. 15). Van iemand die bijna een jaar twee keer per week een huiskerk bezoekt kan echter wel verwacht worden dat er meer details verschaft worden over het verloop van de bijeenkomsten.

Verder dient vastgesteld te worden dat u slechts weinig informatie kan verschaffen over de arrestatie van broeder S. (...) die uw vluchtaanleiding vormt en de gevolgen ervan. U weet vooreerst niets over de omstandigheden van de arrestatie van broeder S. (...) (CGVS, p. 11, 23). U hebt na uw vertrek uit Iran ook op geen enkele manier opgezocht wat er met hem gebeurd was (CGVS, p. 23). Dat u niet wist op welke site u dit moest zoeken is hiervoor geen afdoend excuus. U weet niet of er een klacht loopt tegen u in Iran en u weet ook niet wat met uw vriendin Sa. (...) gebeurd is na uw vertrek uit Iran (CGVS, p. 24). Dat u niet op de hoogte bent van de details van deze gebeurtenissen, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Aan uw bekering in Iran en uw huiskerkbezoek kan bijgevolg geen geloof gehecht worden.

Uw kennis over het christendom schiet op enkele cruciale punten ook tekort. Zo verklaarde u dat Jezus geboren is in Bethlehem en Jeruzalem. U verklaarde dat Bethlehem deel uitmaakt van Jeruzalem (CGVS, p. 16-17). Dit zijn echter twee aparte steden en de bijbel vermeldt Bethlehem als geboorteplaats van Jezus. Toen gevraagd werd of aan Maria ooit aangekondigd werd dat Jezus geboren zou worden, verklaarde u dat dit via de heilige geest gebeurde (CGVS, p. 17). In de Bijbel staat echter dat de engel Gabriel de geboorte van Jezus aan Maria aankondigde. Toen gevraagd werd naar de belangrijkste christelijke feestdagen noemde u de geboorte en de verrijzenis van Jezus. Toen gevraagd werd wat de naam is van de feestdag die de verrijzenis van Jezus herdenkt, antwoordde u dat u het niet wist (CGVS, p. 17). Later in het gehoor beschreef u het laatste avondmaal en het verraad van Jezus. Toen u werd gevraagd op welke dag dit gebeurd is, antwoordde u Pasen. Toen u gevraagd werd wat verder nog op Pasen gebeurde, beschreef u dat Jezus naar de olijfberg ging (CGVS, p. 18). U maakte echter geen enkele melding van het feit dat Jezus op paaszondag verreezen is. Uit deze verklaringen valt duidelijk op te maken dat u de verrijzenis van Jezus niet verbindt met het feest van Pasen, nochtans het belangrijkste feest voor de christenen en een cruciaal element in hun geloof. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid en oprechtheid van uw bekering tot het christendom.

U verklaarde verder niet aan bekeringsactiviteiten te doen als christen (CGVS, p. 19). Toen u werd gevraagd of u dit zou doen mocht u in Iran zijn, antwoordde u ontkennend (CGVS, p. 24). Uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten. Uit bovenvermelde informatie blijkt daarenboven zelfs dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft zijn er geen redenen om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Bekeerde moslims die actief gaan deelnemen aan huiskerken lopen echter een groot risico om in Iran problemen te ondervinden met de Iraanse autoriteiten. Dit laatste is niet van toepassing op uw geval gezien hierboven werd vastgesteld dat uw huiskerkbezoek in Iran niet geloofwaardig is.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Uw doopcertificaat en de foto's van uw doop in Griekenland zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Er wordt niet getwijfeld aan het feit dat u er gedoopt bent maar uw doopsel kadert niet in een oprechte bekering tot het christendom. De shenaznamehs van uw ouders evenals het verzekeringsboekje van uw vader bevatten persoonsgegevens die hier niet betwist worden. De foto's van uw smokkelaar in Griekenland zijn niet relevant voor de beoordeling van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 52, 57/7ter en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "motiveringsplicht".

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 *juncto* 62 van de vreemdelingenwet, minstens van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel. De door verzoekende partij aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

3.2.1. Waar verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat dit artikel het volgende bepaalt: *“Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden”*. Verzoekende partij beargumenteert niet *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd. De Raad merkt verder op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij evenmin *in concreto* aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

3.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van beide middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.4.1. Betreft de vastgestelde tegenstrijdigheid, meent verzoekende partij dat het hier om een communicatieve vergissing gaat. Zij verduidelijkt dat de politie tegen haar vader had gezegd dat zij naar plaatsen gaat waar zij niet naartoe mocht gaan en dat zij slechte dingen deed. Verzoekende partij weet zelf uiteraard dat de wijkpolitie hiermee doelde op haar kerkbezoeken en haar bekering tot het christendom. Zij heeft dit dan ook zo aan verwerende partij verklaard. Verzoekende partij weet inderdaad echter niet met zekerheid of haar vader hiervan op de hoogte is, aangezien zij niet met absolute zekerheid kan vertellen of haar vader begreep waar de politie precies op alludeerde.

3.2.4.2. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekende partij aanvankelijk uitdrukkelijk stelde dat de politie tegen haar vader had gezegd dat zij haar hadden gezien in de huiskerk (administratief dossier, stuk 3, p. 4). Het is pas toen zij werd geconfronteerd met deze flagrante tegenstrijdigheid dat

verzoekende partij kwam aandragen met de uitleg dat de politie niet had gespecificeerd op welke bijeenkomsten zij haar hadden gezien, hetgeen niet overtuigend overkomt. Bovendien komt het erg bevreemdend over dat de vader van verzoekende partij, die door de wijkpolitie werd opgepakt, ondervraagd over haar activiteiten en werd duidelijk gemaakt dat hij beloftes had gedaan in haar naam om dergelijke activiteiten niet meer uit te voeren, niet uitdrukkelijk op de hoogte werd gebracht van het feit dat verzoekende partij zich had bekeerd tot het christendom en dat zij naar bijeenkomsten ging van de huiskerk. De Raad ziet niet in waarom de Iraanse autoriteiten, die koste wat het kost verzoekende partij ervan wilden weerhouden om nog naar de huiskerk te gaan, dergelijke discretie aan de dag zouden hebben gelegd. Overigens heeft verzoekende partij ook verklaard dat zij via internet (Messenger) nog steeds contact zou hebben met haar ouders in Teheran (administratief dossier, stuk 3, p. 3). Het is dan ook zeer onwaarschijnlijk dat zij haar ouders nog steeds geen duidelijkheid zou hebben verschaft omtrent de reden waarom zij gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten en zij Iran is moeten ontvluchten, te meer nu haar ouders zelf problemen hebben ondervonden.

De Raad komt bijgevolg tot de conclusie dat het door verzoekende partij aangebrachte excuus niet kan worden aanvaard. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de voormelde tegenstrijdigheid dient te worden samen gelezen met de andere motieven in de bestreden beslissing die ertoe hebben geleid dat verwerende partij geen geloof kan hechten aan de voorgehouden bekering en de huiskerkbezoeken van verzoekende partij in Iran.

3.2.5.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partij slechts weinig details kon geven over de persoon die haar geïntroduceerd heeft in het christendom, argumenteert verzoekende partij dat het moment waarop haar vriendin Sa. bekeerd was voor haar een absoluut irrelevant gegeven was en nog steeds is. Zij stipt aan dat haar vriendin reeds christen was op het moment dat zij haar leerde kennen en dat het in haar relaas enkel relevant is dat zij via deze persoon het christendom heeft leren kennen. Verzoekende partij vindt dat men bezwaarlijk kan stellen dat het feit dat zij niet weet wanneer Sa. bekeerd was, afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Waar verwerende partij er ook nog op wijst dat verzoekende partij geen enkel adres kon geven noch kon zeggen van wie de huizen waren waar de bijeenkomsten plaatsvonden, haalt verzoekende partij aan dat Teheran een grote stad is met ruim 13 miljoen inwoners en dat zij heeft verklaard dat de bijeenkomsten dan ook nog eens telkens op een andere locatie plaatsvonden. Het was voor haar dan ook onmogelijk om telkens te weten waar de bijeenkomsten precies doorgingen. Verzoekende partij stipt nog aan dat zij eenvoudigweg zomaar enkele adressen had kunnen opgeven, doch dat zij telkens een eerlijk antwoord heeft gegeven.

Met betrekking tot de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij zou hebben verklaard dat er geen procedure diende te worden gevolgd vooraleer men lid kon worden van een huiskerk, nuanceert verzoekende partij dat zij enkel heeft verklaard dat zij niet wist welke criteria S. hanteerde om personen toe te laten tot de huiskerk.

Verzoekende partij voert nog aan dat haar verklaringen niet onmogelijk zijn en evenmin strijdig zijn met feiten van algemene bekendheid. Dit blijkt volgens haar des te meer uit het feit dat verwerende partij haar verklaringen niet weerlegt, doch dat zij deze louter op basis van assumpties en speculaties in twijfel trekt. Er worden geen objectieve gronden aangevoerd die afbreuk doen aan haar relaas, concludeert verzoekende partij.

3.2.5.2. Waar verzoekende partij aangeeft dat het moment waarop Sa. zich zou hebben bekeerd voor haar een absoluut irrelevant gegeven was en dat dergelijke onwetendheid geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas, merkt de Raad op dat verzoekende partij evenmin kon zeggen op welke manier Sa. zelf in contact is gekomen met het christendom. Verwerende partij merkt hierbij tevens op dat verzoekende partij buiten haar geen christelijke vrienden of kennissen had in Iran, buiten dan de leider van de huiskerk, broeder S. De Raad is van oordeel dat het minstens bevreemdend is dat verzoekende partij niets weet te zeggen over de manier waarop de persoon die haar in contact heeft gebracht met het christendom op haar beurt in contact is gekomen met dit geloof. Dat dergelijke informatie over de, op de leider van de huiskerk na, enige christen die zij in Iran kende en die haar in contact heeft gebracht met een nieuw geloof, voor haar totaal oninteressant zou zijn, zodat zij hier ook niet naar heeft geïnformeerd, komt weinig overtuigend over. De Raad wijst er tevens op dat louter deze onwetendheden op zich er niet toe hebben geleid dat geen geloof kan worden gehecht aan haar bekering/huiskerkbezoeken in Iran. In de bestreden beslissing wordt eveneens uiteengezet dat verzoekende partij zeer weinig details kon verschaffen met betrekking tot de huiskerk die zij regelmatig zou hebben bezocht – met name de locaties, de procedure om lid te worden, de concrete activiteiten

tijdens de bijeenkomsten en het moment waarop deze kerk werd opgericht – en dat zij eveneens vage verklaringen aflegde met betrekking tot haar doopsel in Iran. De Raad wijst ook nog op de eerder besproken tegenstrijdigheid, het feit dat zij een houding aan de dag legt die niet in overeenstemming te brengen valt met een gegronde vrees voor vervolging (zie *infra*) en de vaststelling dat haar kennis over het christendom tekort schiet (zie eveneens *infra*). Men dient deze motieven, op basis waarvan verwerende partij tot de conclusie kwam dat aan haar verklaringen geen geloof kan worden gehecht, als één geheel te zien.

Aangaande het verweer omtrent de vaststelling dat verzoekende partij geen enkel adres kon geven en evenmin kon zeggen van wie de huizen waren waar de bijeenkomsten plaatsvonden, merkt de Raad op dat van verzoekende partij geenszins werd verwacht dat zij van alle bijeenkomsten de locatie zou kunnen meedelen. Doch van verzoekende partij, die beweert bijna een jaar lang twee keer per week een huiskerk te hebben bezocht, kan toch wel redelijkerwijze worden verwacht dat zij iets specifieker kon zijn dan “*het Oosten van Teheran ... naar steegjes en straatjes die ik niet ken*” (administratief dossier, stuk 3, p. 13), ook al is Teheran dan een grote stad met veel inwoners. Desbetreffend verweer volstaat volgens de Raad niet om aangaande onwetendheid goed te praten.

Met betrekking tot de nuancering in het verzoekschrift van de stelling van verwerende partij als zou zij hebben gezegd dat er geen procedure diende te worden gevolgd vooraleer men lid kon worden van de huiskerk, is de Raad van oordeel dat de verklaring van verzoekende partij dat broeder S. zou beslissen wie er al dan niet lid kon worden van de huiskerk, inderdaad zou kunnen worden beschouwd als een soort van ‘procedure’, hoewel het bevreemdend is dat verzoekende partij dan, op de vraag of er een bepaalde procedure was voorzien om lid te mogen worden van de huiskerk, uitdrukkelijk “*Neen.*” antwoordde (administratief dossier, stuk 3, p. 14). Hoe dan ook, verzoekende partij slaagt er tijdens haar gehoor niet in om enige duidelijkheid te verschaffen omtrent de criteria waaraan broeder S. dan zou vasthouden om mensen eventueel toe te laten treden tot zijn huiskerk. Gelet op het door verzoekende partij aangegeven hoge risico dat in Iran gepaard gaat met een bezoek aan huiskerken, is het volgens de Raad niet geloofwaardig dat verzoekende partij hier geen enkele informatie over kan geven. De in het verzoekschrift naar voor gebrachte nuancering biedt derhalve geen soelaas.

Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij geen concreet verweer aanvoert met betrekking tot de in de bestreden beslissing vermelde motieven dat verzoekende partij geen enkel voorbeeld kon geven van een lied of gebed dat tijdens de bijeenkomsten wordt gezongen/opgezegd, dat zij niet wist hoelang de huiskerk al bestond toen zij er lid van werd en dat zij de naam niet kan geven van de vijf of zes broeders en zuster die haar doopsel zouden hebben bijgewoond in Iran. Deze vaststellingen, die er mede toe hebben geleid dat geen geloof kan worden gehecht aan haar bekering/huiskerkbezoeken in Iran, worden dan ook onverminderd gehandhaafd.

3.2.6.1. Wat betreft het feit dat verzoekende partij slechts weinig informatie weet te verschaffen over de arrestatie van broeder S. en de gevolgen ervan, verduidelijkt verzoekende partij dat zij de arrestatie van broeder S. telefonisch te weten kwam via haar vriendin Sa., dat zij nooit het telefoonnummer van broeder S. heeft gehad en dat zij haar vriendin Sa. na haar vlucht nog ettelijke malen telefonisch heeft trachten te bereiken, doch tevergeefs. Het is echter volgens verzoekende partij aannemelijk dat haar vriendin uit veiligheidsoverwegingen regelmatig van telefoonnummer is veranderd. Haar onwetendheid is derhalve louter het gevolg van praktische hindernissen, concludeert verzoekende partij.

3.2.6.2. De Raad merkt op dat verwerende partij *in casu* heeft vastgesteld dat verzoekende partij niets weet over de omstandigheden van de arrestatie van broeder S., dat zij na haar vertrek uit Iran ook op geen enkele manier heeft opgezocht wat er met hem gebeurd was, dat zij niet weet of er een klacht loopt tegen haar in Iran en dat zij ook niet weet wat er met haar vriendin Sa. is gebeurd na haar vertrek uit Iran. Verzoekende partij tracht deze onwetendheden en haar gebrek aan initiatief om meer informatie te bekomen goed te praten door erop te wijzen dat zij geen telefoonnummer had van broeder S. en dat Sa. onbereikbaar is. De Raad is niet overtuigd door dergelijk verweer. Hiermee verklaart verzoekende partij immers niet waarom zij nooit enige pogingen heeft ondernomen om via het internet informatie te bekomen over de (eventuele) arrestatie/vrijlating van broeder S. en haar vriendin Sa. Dat zij niet wist via welke sites zij moest zoeken, wordt door verwerende partij niet als een afdoende verklaring beschouwd. Deze informatie is voor verzoekende partij nochtans van cruciaal belang, aangezien het lot van deze personen rechtstreekse implicaties heeft voor het verdere verloop van haar eigen problemen met de Iraanse autoriteiten. Het feit dat verzoekende partij heeft nagelaten zich terdege te informeren over de stand van zaken in Iran, leidt tot de vaststelling dat verzoekende partij verzuimt zich een correct beeld te willen vormen van de evolutie van de door haar voorgehouden vervolgingsproblematiek, hetgeen niet te

rijmen valt met haar voorgehouden vrees voor vervolging. De 'praktische hindernissen' die verzoekende partij aanhaalt in haar verzoekschrift, kunnen niet als verschoningsgrond worden aangenomen voor deze houding.

3.2.7.1. Verzoekende partij vindt het merkwaardig dat verwerende partij haar een gebrek van kennis verwijt met betrekking tot het christendom. Zij geeft aan dat zij heel haar leven de islam met de paplepel in de mond kreeg en dat zij zonder aarzelen wel degelijk een vrij gedetailleerde beschrijving kon geven. Uit haar verklaringen blijkt dat zij een relatief goede kennis heeft over het christendom, die zij absoluut niet had kunnen hebben indien zij de Bijbel niet had bestudeerd. Verzoekende partij benadrukt eveneens dat zij op gedetailleerde wijze kon aangeven hoe de doop in Griekenland is verlopen. Verzoekende partij is dan ook de mening toegedaan dat men haar bezwaarlijk kan verwijten dat zij bepaalde gegevens door elkaar haalt of niet kent.

Waar verwerende partij nog opmerkt dat verzoekende partij heeft verklaard dat zij niet aan bekeringsactiviteiten doet en dat zij (onder meer) daarom geen gevaar loopt in Iran, betoogt verzoekende partij dat verwerende partij hier bepaalde passages uit het gehoorverslag achterhoudt. Zij citeert haar verklaringen en benadrukt dat zij niet heeft gezegd dat ze niet wou prediken, maar dat ze dit nu nog niet wil doen omdat zij nog te weinig kennis heeft over het christendom. Verzoekende partij hamert erop dat zij wel degelijk bekeringsactiviteiten wenst te ondernemen, van zodra zij haar nieuwe geloof door en door kent.

3.2.7.2. De Raad is niet overtuigd door de argumentatie van verzoekende partij dat zij wel degelijk gedetailleerde beschrijvingen kon geven – waarbij haar achtergrond, met name het feit dat Iran een staat is met een theocratische bestuursvorm, in rekening dient te worden gebracht – en dat zij op gedetailleerde wijze heeft kunnen beschrijven hoe haar doop in Griekenland is verlopen. Ten eerste dient te worden opgemerkt dat verwerende partij het loutere feit dat zij zich in Griekenland heeft laten dopen niet ter discussie stelt in haar beslissing, zodat voormelde opmerking niet dienstig is en niets verandert aan de vaststelling dat verzoekende partij een gebrekkige kennis aan de dag heeft gelegd omtrent het nieuwe geloof waartoe zij zich zou hebben bekeerd. Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij inderdaad informatie kon verschaffen met betrekking tot het christendom, doch dat zij enkele cruciale elementen niet kon of foutief heeft weergegeven. Zo stelt verwerende partij onder meer vast dat verzoekende partij duidelijk niet de link kon maken tussen de verrijzenis van Jezus en Pasen, nochtans het belangrijkste feest voor de christenen en een cruciaal element in hun geloof. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij dit flagrante gebrek aan kennis – alsmede de andere onwetendheden/onjuistheden die door verwerende partij werden vastgesteld – niet kan goedpraten door te verwijzen naar de elementen die zij dan wel – op een correcte manier – kon weergeven. Haar bijkomende opmerking dat zij is opgegroeid en steeds heeft geleefd in een door de islam doordrongen maatschappij, vormt evenmin een geldig excuus voor de onwetendheden/onjuistheden. Van iemand die in haar leven op een bepaald moment de bewuste keuze maakt om zich een andere religie eigen te maken, zich engageert om dit nieuwe geloof op een actieve wijze te beleven – verzoekende partij heeft immers verklaard dat zij twee keer per week naar de huiskerk ging – en daardoor ernstige risico's loopt in haar land, kan juist verwacht worden dat die de nodige interesse aan de dag legt om zoveel mogelijk te weten te komen over dit nieuwe geloof, en dat zij derhalve op een correcte wijze zou kunnen weergeven wat er op Pasen, *nota bene* de belangrijkste feestdag voor de christenen, wordt herdacht. In die zin komt het verzoekende partij niet toe een vergelijking te maken met de kennis die mensen die werden opgevoed in een katholieke maatschappij, gewoonlijk aan de dag kunnen leggen over het christendom.

Waar verzoekende partij, in tegenstelling tot wat verwerende partij heeft vastgesteld, aangeeft dat zij wel degelijk bekeringsactiviteiten wenst te ondernemen van zodra zij haar nieuwe geloof door en door kent, stelt de Raad vast dat, gelet op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar bekering en haar huiskerkbezoeken in Iran en dat verzoekende partij bovendien een zeer gebrekkige kennis aan de dag legt over het christendom, er geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij effectief van plan is om naar de toekomst toe bekeringsactiviteiten te ondernemen. De Raad verwijst vervolgens naar de informatie waarover verwerende partij beschikt en waaruit blijkt dat het louter hebben van interesse in het christendom geen aanleiding vormt voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten en dat, indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging, men zijn christelijke geloof in Iran kan belijden. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde huiskerkbezoeken in Iran, en er evenmin geloof kan worden gehecht aan haar intentie om in de toekomst te gaan prediken, kan worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in geval van terugkeer naar Iran een gepronounced vrees voor vervolging zou koesteren.

3.2.8. Waar verzoekende partij zich nog beroept op de schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals in onderhavig arrest uitvoerig wordt toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielaas van verzoekende partij als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

3.2.9.1. Verzoekende partij voert nog aan dat haar verklaringen noch onmogelijk zijn, noch strijdig zijn met feiten van algemene bekendheid. Dit blijkt volgens haar des te meer uit het feit dat verwerende partij haar verklaringen niet weerlegt, doch dat zij deze louter op basis van assumpties en speculaties in twijfel trekt. Er worden geen objectieve gronden aangevoerd die afbreuk doen aan haar relaas, concludeert verzoekende partij.

3.2.9.2. De Raad wijst erop dat de bewijslast op verzoekende partij zelf berust en dat zij dient aan te tonen dat haar relaas gerechtvaardigd is. Het komt derhalve noch verwerende partij, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om haar verklaringen te weerleggen. Verder stelt de Raad vast dat de opmerking dat haar verklaringen niet onmogelijk zijn en evenmin strijdig zijn met feiten van algemene bekendheid – een bewering die overigens, gelet op de foutieve verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd over het christendom, feitelijke grondslag mist – niet van aard zijn om enig ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Betreft het betoog dat verwerende partij zich louter zou hebben gebaseerd op assumpties en speculaties, dient te worden vastgesteld dat dergelijke bewering op geen enkele manier steun vindt in de bestreden beslissing en dat verzoekende partij dit argument trouwens ook niet concreet uitwerkt in haar verzoekschrift.

3.2.10. Verzoekende partij legt ter terechtzitting een schrijven neer van een zekere E. Oosterlinck van 23 februari 2013. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit navolgende aanhef van betreffend schrijven: *“Ik ben Eddy Oosterlinck en heb goede relaties met een 10 tal Iraanse mensen. Als evangelisch christen willen mijn vrouw en ik zich inzetten om deze mensen, op diverse manieren, te helpen bij hun integratie in onze maatschappij ...”* duidelijk het gesolliciteerd karakter hiervan blijkt. Waar deze brief het inhoudelijk heeft over het feit dat verzoekende partij nog niet zo lang christen is waardoor haar kennis over het nieuwe testament nog heel beperkt is en het oude testament minder belangrijk is voor een jonge christen en dat zij niet naar protestantse of katholieke samenkomsten gaat, maar wel naar evangelische waardoor sacramenten en ander dogma's van de rooms katholieke kerk haar onbekend zijn, wijst de Raad erop dat verwerende partij in haar motivering nergens gewag maakt van enig gebrek aan kennis over sacramenten en dogma's en oordeelt de Raad dat van iemand die bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 27 november 2012 beweert reeds sedert juli-augustus 2010 te zijn geïntroduceerd in het christendom en reeds in maart 2011 te zijn gedoopt, mag worden verwacht dat zij een aantal wezenlijke elementen van het leven van Jezus kent, meer in het bijzonder de aankondiging van zijn geboorte en de plaats waar hij werd geboren, en zeker dat zij op de hoogte is van de betekenis van het paasfeest, de christelijke feestdag bij uitstek. Waar de bedoeling van onderhavig schrijven, zoals ook uitdrukkelijk erin gesteld, is te attesteren dat verzoekende partij een oprecht christen is, oordeelt de Raad dat ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van haar bekering in Iran en de hieraan gekoppelde voorgehouden problemen als gevolg van religieuze vervolging dit schrijven duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Het attesteren van deze oprechtheid doet dan ook geen afbreuk aan het absoluut ongeloofwaardig bevinden van de in hoofde van verzoekende partij voorgehouden asielaasproblematiek. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen.

3.2.11. Uit hetgeen voorafgaat, kan worden besloten dat aan de bekering en de huiskerkbezoeken van verzoekende partij in Iran, en derhalve aan de problemen die zij hierdoor in Iran zou hebben ondervonden, geen geloof kan worden gehecht. Er kan derhalve eveneens worden besloten dat aan haar bewering dat zij (in Iran), van zodra zij voldoende kennis heeft vergaard over het christendom, bekeringsactiviteiten zal ondernemen, waardoor zij wel degelijk problemen zou ondervinden met de Iraanse autoriteiten, evenmin geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet, worden toegekend. De subsidiaire

beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

Waar verzoekende partij aanvoert dat op geen enkele manier wordt verduidelijkt in de bestreden beslissing waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

3.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 27 november 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.13. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT